

KISZELY ISTVÁN: *A Föld népei. I. Európa népei.* (Gondolat kiadó, Budapest, 1979. 736 oldal, sok képpel. Ára: 250,— Ft.)

A könyv, amely ismeretterjesztő céllal készült, főként országok, valamint földrajzi területek szerint igyekszik bemutatni Európa mai lakosságát, antropológiai tagolódását. Az egyes fejezetek után, valamint a könyv végén rövid irodalomjegyzéket találunk, az utolsó fejezetben a szerző bő népnév- és tárgymutatóval igyekszik megkönnyíteni a könyv olvasását. A könyv első kötete annak az öt kötetre tervezett sorozatnak, melynek segítségével a szerző a Földön ma élő emberfajtákat szándékozik az olvasóval megismertetni.

A könyv nyomdatechnikai szempontból nagyon jó, szemléletes, számos illusztráció kapcsolódik a szövegrészhez.

Magyar nyelven ilyen témakörű modern munka nincsen, és ezért az elgondolás és annak megvalósítására tett törekvés nagyon aktuális.

A szerzőnek, aki legalább három tudomány (antropológia, régészet, történelem) eredményeit kívánta beépíteni munkájába, vállalnia kellett a történelmi és természettudományos szemlélet egyidejű alkalmazását, szintézisét. Ilyen nagy feladatnak csakis kiváló képességű és széles látókörű tudósok tudnak megfelelni. A könyv elolvasása után azonban kiténik, hogy a szerző, sajnos, nem tartozik ezek közé.

A munka elolvasása közben a szakember rosszul megválogatott képanyaggal, helytelen és szokatlan idézési móddal, szakszerűtlen és erősen kifogásolható antropológiai jellemzésekkel, megállapításokkal, számos szakmai tévedéssel és sajátos szóhasználattal, stílussal találkozik. Az említett észrevételek tételes felsorolására itt nincs módunk, annál is inkább, mivel ezek több nyomdai ívet tennének ki. Mégis szükségesnek tartjuk, hogy néhány olyan tényre felhívjuk a figyelmet, amelyek mellett még ilyen rövid ismertetés esetében sem lehetünk el.

Első észrevételünk az irodalom felhasználásával függ össze. A szerző azt írja könyvében, hogy „a teljes irodalom birtokában” írta meg munkáját, ami önmagában is nagyfokú szerénységre vall, de ezen túlmenően a valóban figyelembe vett szakirodalmat sem a tudomány- etika szabályai szerint használta fel. Elég itt utalnunk arra, hogy számos ábra, szövegrész, táblázat származik ILSE SCHWIDETZKY „*Rassengeschichte der Menschheit*” című, szerzői joggal különösen védett sorozatából, ezekre azonban a szerző az esetek egy részében elfelejtett hivatkozni, illetve azokat önkényesen megváltoztatta.

Másik megjegyzésünk az illusztrációkkal kapcsolatos. Több esetben fordul elő, hogy azonos személy fényképe ismételtelen szerepel a munkában különböző taxonómiai meghatározással. Ezenkívül aligha hihető, hogy illusztris személyek esetében a szerző pontos antropológiai jellemzést tudna adni, mivel tanulmányozásukra nyilvánvalóan nem volt módja. Mivel ezt mégis megteszi, így az olvasót tudatosan félrevezeti.

A harmadik lényeges és kifogásolható probléma a könyv módszerével kapcsolatos. Nem tekinthető legszerencsésebb megoldásnak az, hogy a mai európai populációkat a politikai földrajz határai között kívánja bemutatni, és ezzel — eredeti célkitűzésével szemben — éppen nem az emberiség egységét mutatja be, hanem népek szerinti tagolódását. Az egyes országok esetében egyébként sincsen elegendő és megbízható adatunk.

Különösen kifogásolhatók azok a megállapításai, melyek a társadalomtudomány és természettudomány eredményeinek szintézisének jelentkeznek. Így alapvető tévedése a szerzőnek a nép és etnikum fogalmának azonosítása, az, hogy csupán természettudományos alapon, földrajzi és biológiai szempontok szerint vizsgálja az egyes népek struktúráját. Helyenként találkozhatunk a földrajzi determinizmus elemeivel is munkájában. Különösen zavarosak azok a fejezetesei, melyek a nép, etnikum, nyelv, kultúra, rassz fogalmak tisztázására irányulnak (80—81. oldalon).

Bármennyire is különösnek tűnik, ez a könyv a szakember számára azon ritkaságok közé tartozik, melyről jót mondani aligha lehet. A laikus olvasót félrevezeti a szép kiállítása, bő illusztrációja, és szakmai szempontból éppen ebben rejlik ennek a munkának a veszélye.

Természetesen mindezek elkerülhetőek lettek volna akkor, ha a könyvnek szakmai bírálója is lett volna. Talán különösnek tűnik ez a megjegyzés, mégis tény, hogy a mintegy 60–80%-ban antropológiát tartalmazó munka híralói között csak régészt, őkortörténészt és paleontológust (?) találunk, antropológust viszont nem.

Röviden szólva: a könyv alapkoncepciójának megvalósulása nem sikerült, és úgy tűnik, hogy megjelentetése több problémát okozott, mint hasznot. Sajnos néhány, a sajtóban megjelent és a könyvvel összefüggésben levő, nem szakemberektől származó ismertetés félreinformáltság érzetét kelti.

Mindezek alapján a könyvet alapvető jó szándéka mellett is sikertelen kísérletnek kell tekintenünk. A tervezett további köteteknél — figyelembe véve a másik négy kontinensre vonatkozó antropológiai ismeretek hiányos voltát — előbbieik alapján a szakmai ellenőrzést feltétlenül indokoltnak kell tartanunk.

Dr. Farkas Gyula

BARLTROP, D. (Ed.): *Paediatrics and growth*. (Fellowship of Postgraduate Medicine, London, 1978. 157 oldal)

A kötet az 5. Ünigate Workshop anyagát foglalja össze. A konferenciát mintegy 40 szakember részvételével 1977 májusában Londonban tartották.

A konferencia abból az alap gondolatból indult ki, hogy a növekedés a „gyermekgyógyászati életkorú gyermekcsoport” egyik legfontosabb és legjellemzőbb életjelensége, és az elvárható tehető eltéréstől való eltérés mind a szülőknél, mind a gyermekorvosoknak sok gondot okozhat. Ugyanakkor el kell ismerni, hogy a növekedést szabályozó mechanizmusokat, a genetikai és környezeti tényezők hatását nem eléggé ismerjük.

A kötet négy szekcióban 3–3 tanulmányt ad közre a hozzájuk kapcsolódó teljes vitaanyaggal.

Az első témakör a növekedés biológiája. STOKER a sejtek megsokszorozódását és ennek hormonális mechanizmusát írja le. WOLPERT a növekedésminta fejlődését mutatja be csirkeszárnyon, RAKIC pedig a neuron-migrációt és a kontakt-vezetést majmon.

A második szekcióban a magzati növekedést tekinthetjük át. THOMSON a foetalis növekedés klinikai és környezeti faktorait vizsgálja, és a keresztmetszeti növekedésvizsgálatok alapján tehető becsléseket, ezek technikai nehézségeit vizsgálja fel. ROBINSON és munkatársai az emberi magzati élet fiziológiai és endokrin faktorait, SWAAB és BOER pedig a magzati agyvelő intrauterin növekedését vizsgálja.

A harmadik témakörben, a postnatalis növekedés tárgyalása során PREECE (TANNER professzor munkatársa) elemzi a növekedési görbéket nagy matematikai felkészültséggel. SIZONENKO a növekedés endokrinológiai szabályozását mutatja be. Ide sorolták ROBERTS referátumát, amelyben az emberi magzati növekedés genetikáját tekinti át.

A negyedik szekció a növekedés zavaraira foglalkozik. ZACHMANN az eredményesen kezelhető alacsony- és magasnövekedés típusait mutatja be. PRADER a növekedési elmaradás behozásáról (ill. annak lehetőségeiről) ad kitérőt. Végül SMITH a dysmorfikus syndromák növekedési zavarait írja le sok példával.

Tanulmányok a viták, amelyek megerősítenek bennünket abban a hitünkben, hogy a jól körülhatárolt tematikájú, kislétszámú, de adekvát és jól felkészültségű szakemberrel megrendezett (és természetesen egy-nyelvű!) konferenciák a leginkább hatékonyak. Mindezek a feltételek is elősegítették, hogy a tanulmánykötetben kitérőt kapunk a növekedés gyermekgyógyászati aspektusairól.

Dr. Eiben Ottó

PAKRASI, K. B.—BANERJEE, A. R.—DAS, A. K. (Eds): *Biosocial Studies in India. A Reading in Collected Papers, 1961—1970*. (Edition Indian, Calcutta, 1976. 668 oldal, számos táblázattal, ábrával. Ára: Rs 85.00)

A szerkesztők két alapvető szempontra figyeltek, amikor ezt az 50 tanulmányt közre adták: (1) olyan forrásanyagot kívántak szolgáltatni, amely az olvasót hozzásegíti ahhoz, hogy az indiai társadalom számos biológiai jelenségét, problémáját jobban megértse, továbbá (2) eredeti tanulmányok alapján kívánták bemutatni a nagyon sokrétű indiai társadalmat. A tanulmánykötet alapvetően a fertilitás, a család, a házasság biológiai, demográfiai és szociológiai

kérdéseit elemzi, a különböző indiai populációkban (kasztokban, törzsi és egyéb közösségekben), az interdiszciplinaritás elvét szemelőtt tartva.

A szerkesztők — jónevű calcuttai antropológusok — nyolc blokkba csoportosították a kötet 50 tanulmányát, amelyek — amint azt a könyv alcíme is érzékelteti — az 1960-as évek terméséből adnak egy csokornyit, és amelyek főleg az azt megelőző három évtized szakmai eredményeit veszik figyelembe. A közölt eredmények tehát csak részben frissek, mégis érdekesek az európai olvasó számára. Képet kaphatunk ui. számos olyan kérdésről, amely egy tőlünk távoli, szubkontinensnyi ország társadalmát érinti.

A bevezető két tanulmányban S. S. SARKAR felvázolja a „humánbiológia” helyét az antropológiai tudományokban, és „annak hasznát a nemzet szolgálatában”. RADCLIFFE-BROWNT idézi, aki 1931-ben a „humánbiológiát” igen szélesen értelmezte: a „fizikai antropológiát” ui. annak csupán egy részének tartotta, viszont a pszichológiát és az összehasonlító szociológiát is a humánbiológia kutatási körébe utalta. Messze meghaladná egy könyvismertetés kereteit, hogy terminológiai vitát kezdeményezzünk, de a címben is szereplő „bioszociológia” fogalom bevezetését kritikával illethetjük.

Abban viszont egyetértünk SARKARRAL, hogy mind a demográfusoknak és szociológusoknak, mind pedig az antropológusoknak alaposan kell ismerniük mindazokat a biológiai jelenségeket, amelyek az emberi társadalom történéseit befolyásolják vagy meghatározzák. Felemlít néhány olyan kutatási területet, amelyek az indiai antropológiában az 1960-as évekig méltatlanul mellőzöttek voltak, így a menarchekor, a populációbiológia, a dermatoglypha, az alkalmazott humángenetika, a rassz és párválasztás kapcsolata stb. kérdéseit. Ez utóbbiakat másik tanulmányában tárgyalja részletesebben.

Három tanulmány elemzi a menarchekort; indiai összesítő áttekintést és egy-egy területről származó adatokat egyaránt kapunk.

Ezután három csoportban összesen 26 tanulmány foglalkozik a házasság, a család és fertilitás, valamint a házasságok felbontásának demográfiai, szociológiai kérdéseivel, a legtöbb esetben az antropológus szemüvegén át nézve a problémákat. A könyv utolsó harmada, ugyancsak három csoportban, 19 populációgenetikai tanulmányt ad közre.

A tanulmánykötet tehát olyan kérdéseket tárgyal, amelyek a modern antropológia érdeklődésének homlokterében állanak, és amelyek az európai szakember számára szemléletformálóak.

Dr. Eiben Ottó

EGENTER, N.: *Bauform als Zeichen und Symbol. Nicht domestikales Bauen im japanischen Volkskult.* Publikation im Rahmen der Ausstellung „Göttersitz und Menschenhaus” an der Eidgenössische Technische Hochschule, Zürich 1980. 241 oldal, 259 ábrával.

NOLD EGENTER építészmérnök, építészettudós könyve egy speciális terület ölel fel: bizonyos kollektív eszméiségnek pusztán a népi építészet elemi eszközeivel történő kifejezését.

A szerző a japán nép nem hajlékipítő építészetét mutatja be Közép-Japánban végzett építészettudományi vizsgálataira alapján. Beszámol annak az érdekes tanulmányútnak benyomásairól, tapasztalatairól és eredményeiről, melynek során 100 falut járt végig Ōmihachiman város körzetében, a legrégibb japán kultúrterületen, hogy tanulmányozza a kultikus népi építészet vallási, szellemi tradíciókhoz köthető alkotásait. Számos rajz és fénykép segíti az olvasót abban, hogy eligazodjon a provizórikus ünnepi építmények és felállított jelek sokszínű világában.

A japán nép kultikus építészetének alkotásai keletkezésüktől gyakran szertartásos lerombolásukig tartó útjuk során hasonlóan finoman árnyalt jelentéstartalommal rendelkeznek, mint pl. az ikebana. Van egy általános kánonja ennek a speciális kifejezőmódnak, s ezen belül, minden egyes falunak saját, jellemző szimbólumrendszere.

A szerző különböző szempontok szerint módszeres elemzéseket végez. Vizsgálja e speciális építészeti emlékek kultúrtörténeti jelentőségét és szimbólumrendszerét. Bemutatja a tradicionális kultikus helyek, az istenségek és vallási ünnepek egész sorát. Feltárja az általános, a regionálisan elterjedt és a helységenkénti, jellegzetes kifejezőmódokat. Építészeti technológiai alapon vizsgálja az építésre felhasznált — mindig természetes és helyi — anyagok (fa, hánccs, nád, bambusz stb.) és a különböző konstrukciós alapelvek szerinti típusokat, elemzi az alap- és részletformákat, különválasztja a nagyméretű, helyhezkött és a mozgatható típusokat, feltárja a szintér, a terület meghatározó jellegét, ill. követelményeit, majd kitér az esetleges lerombolás pl. a felhasználás utáni elégetés különböző lehetőségeire.

A bemutatott alkotások kizárólag a kollektív helyi építészet nyelvén szólnak, nem hívják segítségül a szobrászat, a festészet, a képzőművészet kifejező eszközeit. Nem szolgálnak épületként, tisztán felépített jelek, szimbólumok — építmények — melyek formai, tektonikai, anyagi összetettségükkel hordják és fejezik ki mondanivalójukat.

Ez a munka az absztrakt jelentéstartalmakat hordozó építészeti alkotások vizsgálatával egy új, rejtett vonását tárja elénk a japán nép hitvilágának és kultuszművészetének. Ezzel különös mértékben számot tarthat az emberi és környezetét kutató antropológus, etnográfus és építészmérnök, valamint minden „néplektan” iránt fogékony olvasó érdeklődésére.

Dr. Pantó Eszter

FOERSTER, I.: *Anthropogenese und materialistische Dialektik*. (VEB Gustav Fischer Verlag, Jena, 1981. 123 oldal, 7 melléklettel. Ára: 24.— DM)

„Az antropogenezis sokrétű és bonyolult evolúciós folyamat volt, amely nemcsak az emberiség történeti kialakulását, hanem — dialektikus kölcsönhatásban vele — az emberi társadalom történeti kialakulását is magában foglalja” — írja könyvének előszavában a szerző. A könyv fő célja az, hogy az emberré válás folyamán fellépő kvalitatív „ugrásokat” a dialektikus materialista fejlődési koncepció alapján értelmezze. A szerző ehhez az antropológia, a régészet, valamint a marxista filozófia ismeretanyagát használta fel.

A könyv bevezetése a „fejlődés” fogalmának társadalomtudományi értelmezését foglalja össze. A második fejezet az antropogenezis kutatásának filozófiai és metodológiai alapjait ismerteti. Itt találjuk meg például az „ugrás” dialektikus materialista fogalmának, a kvalitatív ugrásnak a kontinuitással — diszkontinuitással és a kvalitatív—kvantitatív változásokkal való dialektikus egységének, valamint a kvalitatív ugrások lezajlásának és hajtóerejének összefoglalását. A harmadik és a negyedik fejezet az antropogenezis dialektikus és történeti materialista megalapozásának történeti áttekintését adja. Az ötödik fejezet ismerteti az antropogenezis kutatásának paleoantropológiai és ősrégészeti eredményeit. A hatodik fejezet hozza szintézisbe a filozófiai—elméleti és a szaktudományi ismeretanyagokat. Az antropogenezis során (amelynek fogalmát a szerző az ember filo- és szociogenezisére együttesen érti) négy stádiumot különböztet meg:

1. Az előkészítő szakasz, amely a Primátáknál és a Hominoideáknál megfigyelhető evolúciós trendek alapján különíthető el, 2. az indukciós pont: az eszközkészítés megjelenése a Homo habilisnál, 3. a szenzibilis fázis, amely a pszichés képességek és a szociális magatartás kialakulásához kapcsolódik és 4. az irreverzibilitás pont, amely az emberi társadalom kialakulásával jelenik meg.

Az egyszerű formában megjelent könyvet elsősorban az antropogenezis marxista filozófiai értelmezése után érdeklődőknek ajánlhatjuk.

Dr. Gyenis Gyula

7. A tanulmányok statisztikai feldolgozásánál alkalmazott matematikai képletek jelöléseinek pontos magyarázatát meg kell adnia a szerzőnek. Ugyanez vonatkozik görög betűs vagy egyéb speciális jelölésekre is. Általában a *Biometria* *Értelmező Szótár* (Szerk.: Jánosy A. — Muraközy T. — Aradszky G. — Mezőgazdasági Kiadó, Budapest, 1966.) előírásait, jelöléseit célszerű követni.

8. A tanulmányok tagolásában az alábbi beosztási elvek követését tartjuk kívánatosnak: 1. Bevezetés (a probléma felvetése, mai állása). 2. Anyag és módszer. 3. A vizsgálat, kutatás eredményei és azok (összehasonlító) értékelése. 4. Összefoglalás.

9. A tanulmány, közlemény végén irodalomjegyzéket kell megadni, de csak azok a művek idézhetők, amelyeknek adatait vagy megállapításait a szerző tanulmányában valóban felhasználta. Az irodalomjegyzéket a szerzők nevének „abc” sorrendjében kell összeállítani. A szövegben a szerző neve után (zárójelbe) tett évszámmal utalunk a megfelelő irodalomra.

A folyóiratok címeinek rövidítésére a szakirodalomban kialakult és elfogadott rövidítéseket alkalmazzunk.

Az irodalomjegyzék összeállításához az alábbi példák szolgálnak útmutatásul:

Folyóiratcikkelnél a szerző(k) vezetékneve, rövidített utóneve, a megjelenési év zárójelben, kettőspont, a közlemény címe, a folyóirat hivatalos rövidítése, a kötetszám arab számmal, aláhúzva, pontosvessző, oldalszám, pl.:

BARTUCZ, L. (1961): Die internationale Bedeutung der ungarischen Anthropologie. *Anthrop. Közl.* 5; 5—18.

Könyveknél a szerző(k) neve, a kiadási év zárójelben, kettőspont, a könyv címe, a kiadó neve, a kiadás helye, pl.:

BARTUCZ, L. (1966): A praeistorikus trepanáció és orvostörténeti vonatkozású sírleletek (Palaeopathologia III. kötet). Országos Orvostörténeti Könyvtár és Medicina Kiadó, Budapest.

Másodidézeteknél — ha azok el nem kerülhetők — az idézett szerző neve után *cit.* szócskát írunk, és a fenti módon idézzük a könyvet vagy a folyóiratcikket, ill. *in* szócskát írunk, ha tanulmánykötetben megjelent cikket idézünk.

Ha egy szerzőnek ugyanabból az évből több tanulmányát idézzük, akkor az évszám mellé írt *a*, *b*, *c* betűkkel különböztetjük meg őket.

10. A szerzők a nyomdai tipografizálásra vonatkozó kívánásaikat a kézirat második példányán jelölhetik be ceruzával, a nyomdai előírásoknak megfelelően.

Kérjük szerzőinket, hogy a fenti alaki előírásokat — a tanulmányok gyorsabb megjelenése érdekében is — tartsák meg. Az előírásoktól eltérő kéziratokat a Szerkesztő bizottság nem fogad el.

A kéziratokat a szerkesztő címére kell beküldeni, aki a tanulmány beérkezését visszajagazolja. A közlésről — a lektori vélemények alapján — a Szerkesztő bizottság dönt. Erről értesítik a szerzőt.

A közlésre kerülő dolgozatok korrektúráját az ábralevonatokkal együtt megküldjük a szerzőknek. A javított korrektúráat az esetenként megadott határidőig kérjük vissza. A megadott időpontig vissza nem juttatott dolgozatot kénytelenek vagyunk kihagyni a készülő számból.

A szerzőknek a kiadó tiszteletdíját és 100 db különlenyomatot ad.

A Szerkesztő bizottság tagjai: DR. EIBEN OTTÓ (szerkesztő), DR. ÉRY KINGA, DR. FARKAS GYULA, DR. HORVÁTH LÁSZLÓ, DR. LIPTÁK PÁL, DR. NEMESKÉRI JÁNOS, DR. PAP MIKLÓS és DR. TÓTH TIBOR.

A szerkesztő címe: Dr. EIBEN Ottó, 1088 Budapest, Puskin u. 3. ELTE Embertani Tanszéke.

A kiadvány előfizethető és példányonként megvásárolható:

az AKADÉMIAI KIADÓNÁL: 1363 Budapest, Alkotmány u. 21., telefon: 111—010. Pénzforgalmi jelzőszám: 215—11488.

az AKADÉMIAI KÖNYVESBOLTBAN: 1368 Budapest, Váci u. 22., telefon: 185—680.

Előfizetési díj egy évre: 52,— Ft

Külföldön terjeszti a KULTURA Külkereskedelmi Vállalat 1389 Budapest, Fő u. 32. Pénzforgalmi jelzőszám: 218—10990., telefon: 159—450.

TARTALOM — CONTENTS

Eredeti közlemények — Original investigations

AMADOR, M.—GONZALEZ, M. E.—HERMELO, M.: Energy/Protein Index: Its usefulness in assessing obesity	3
GYENIS GYULA—TILL GABRIELLA: Magyar egyetemi hallgatók testmagassága és test-súlya — <i>Height and weight of Hungarian university students</i>	17
KELEMEN ANDRÁS: Az IT-teszt validitása és viselkedése etnikai embertani mintákon — <i>The validity and behaviour of the IT-test in ethnic anthropological samples</i>	25
HENKEY GYULA: A hajósi népesség etnikai embertani vizsgálata — <i>The ethnic anthropological examination of the population of Hajós</i>	39
<i>Ethnisch-anthropologische Untersuchungen einer Bevölkerungsgruppe aus Hajós</i>	59
BANDYOPADHYAY, S.—PAKRASI, K.—BANERJEE, A. R.—BANERJEE, J. NÉE CHATTERJEE: Growth of Bengali infants by feeding habit from birth to age twelve months	61
VÁMOS KÁROLY: Idegrendszeri rendellenességek Magyarországon 1970—1974 között — <i>Disorders of the nervous system in Hungary between 1970 and 1974</i>	81
SUSA ÉVA: A lábujjak és a talpterületek dermatoglyphiája egy budapesti mintában, I. A lábujjak vizsgálata — <i>The dermatoglyphics of the toes and plantar surfaces in a Budapest sample, I. Examination of the toes</i>	95

Rövid közlemények — Short communications

EIBEN OTTÓ: A vörös/zöld színtévesztés gyakorisága egy jászsági mintában — <i>The frequency of red/green colour blindness in a Jászszág sample (Middle-Hungary)</i>	105
EIBEN OTTÓ—G. VÁGÓ ILDIKÓ: A vörös/zöld színtévesztés gyakorisága egy Duna—Tisza közti mintában — <i>The frequency of red/green colour blindness in a sample from the Area between the rivers Danube and Tisza (Midle-Hungary)</i>	107

Bibliográfia — Bibliography

FARKAS GYULA—B. KURCSIK ERZSÉBET—B. MARCSIK ANTÓNIA: <i>Bibliographia Anthropologica Hungarica 1977—1979</i>	109
--	-----

Megemlékezések — Commemorations

FARKAS GYULA: Broca, a modern antropológia megalapítója. Megemlékezés halálának 100. évfordulóján — <i>P. Broca, founder of the modern physical anthropology</i>	135
TÓTH TIBOR: Ja. Ja. Roginszkij 85 éves	139
TÓTH TIBOR: Mihail Fjodorovics Nyeszturh 1895—1979	140

Könyvismertetések — Book Reviews